

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἔτησία δρ. 12.—	Ἔτησία φρ. 15.—
Ἑξάμηνος » 6,50	Ἑξάμηνος » 8.—
Τρίμηνος » 3,50	Τρίμηνος » 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου δρ. 98, πὰρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 13

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἀνθρώπος καὶ πίθηκος ἔμειναν λίγες στιγμὲς ὁ ἓνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο καὶ κοιτάζονταν, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἰδοῦν ποίος ἀπ' τοὺς δύο θὰ χαμήλωνε πρῶτος τὰ μάτια.

Τότε τὰ λόγια τοῦ κόσμου κορυφώθηκαν, βροντερὰ, ἀκατανίκητα, καὶ αὐτὸ ἔδωσε τέλος στὴ σκηνή.

— Ἀν αὐριο τὰ σκυλιά σου δὲν εἶναι

φιμωμένα, ἐφώναζε ὁ ἀστυφύλακας τοβερίζωντας μὲ τὸ γρόθο, θὰ σὲ καταγγείλω. Αὐτὸ μόνο σοῦ λέω.

— Πολὺ καλά, κύριέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης. Λοιπὸν αὐριο!

Κι' ἐνῶ ὁ ἀστυφύλακας ἔφευγε μὲ μεγάλα βήματα, ὁ Βιτάλης τοῦκανε ἀπὸ πίσω δύο-τρεῖς ἀνόμα ρε β ε ρ ε ν τ σ ε ς κι' ἡ παράστασις ἐξακολούθησε.

Ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς θὰ πήγαινε ὑστερὰ νὰγοράσῃ φέμωτρα γιὰ τοὺς σκύλους μας· μα δὲν ἔκαμε τίποτα καὶ μάλιστα πέρασε ὅλη ἡ βραδυά, χωρὶς νὰ μιλήσῃ καθόλου γιὰ τὸν κουγὰ μὲ τὸν ἀστυφύλακα. Γι' αὐτὸ πήρα τὸ θάρρος νὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ.

— Ἀν θέλετε, τοῦ εἶπα, νὰ μὴ σπάσῃ ὁ Κάπης τὸ φέμωτρό του αὐριο στὴν παράστασι, καλὸ εἶναι, μοῦ φαίνεται, νὰ τοῦ τὸ βάλετε λίγο προτύτερα. Ἔτσι μπορεῖ νὰ τὸ συνειθίσῃ...

— Τί λὲς ἐκεῖ! ἀποκρίθηκε ὁ κύριός μου· καὶ νομίζεις πὼς θὰ βάλω φέμωτρα στὰ σκυλιά μου;

— Μὰ θάχετε ἱστορίες μὲ τὸν ἀστυφύλακα...

— Ἦσυχασε κι' ἐγὼ ξέρω. Θὰ βρῶ αὐριο τρόπο ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ ὁ ἀστυφύλακας νὰ μὲ πᾶχῃ στὸ δικαστήριον, χωρὶς νὰ κάμω καὶ τὰ ζωᾶ μου δυστυχισμένα. Ἐπειτα, θὰ διασκεδάσῃ κι' ὁ κόσμος. Ὁ ἀστυ-

φύλακας αὐτὸς θὰ μᾶς κάμῃ νὰ μαζέψουμε πολλὰ λεπτὰ, γιατί, θέλωντας καὶ μὴ, θὰ παίξῃ ἓνα κωμικὸ ρόλο στὴν κωμωδία ποὺ τοῦ ἐτοιμάζω. Γι' αὐτὸ σὺ θὰ πᾶς αὐριο στὴν πλατεῖα μονάχος μὲ τὸν Καρδούλη. Θὰ βάλῃς τὰ σχοινιά, θὰ παίξῃς μερικά κομμάτια μὲ τὴν ἄρπα σου κι' ἄμα μαζευτῇ γύρω σου ἀρκετὸς κόσμος κι' ἔλθῃ κι' ὁ ἀστυφύλακας, θὰ παρουσιασθῇ κι' ἐγὼ μὲ τὰ σκυλιά. Τότε θάρχησῃ ἡ κωμωδία.

Δὲν τὰ πολυκαταλάβαινα αὐτά. Καὶ πρῶτο, δὲν μοῦ ἄρσε καθόλου νὰ πάω μονάχος μου νὰ ἐτοιμάσω τὴν παράστασή μας. Εἶχα ἀρχίσῃ ὅμως νὰ γνωρίζω καλὰ τὸν κύριέ μου καὶ νὰ ξέρω πότε μποροῦσα νὰ

τοῦ ἀντισταθῶ σὲ κάτι τί. Λοιπὸν, δὲν ἦταν περίστασι αὐτή. Θάταν ἀδύνατο νὰ τὸν κάμω νὰ παραιτήσῃ τὴν ἰδέα του. Κι' ἀναγκάσθηκα νὰ ὑπακούσω.

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα πήγα στὴ συνειθισμένη μας θέσι, ἔβαλα τὰ σχοινιά καί, μόλις ἄρχισα νὰ παίζω τὴν ἄρπα μου, ὁ κόσμος ἔτρεξε ἀπ' ὅλες τίς μεριές.

Τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ, προπάντων τότε ποὺ μέναμε στὸ Πῶ, ὁ δάσκαλός μου μοῦ ἔμαθε ἄρπα καὶ μποροῦσα τώρα νὰ παίζω καλότερα μερικά κομμάτια. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἦταν καὶ μιὰ ναπολιτάνικη καντσονέττα, ποὺ τὴν τραγουδοῦσα συνοδεύοντας μὲ τὴν ἄρπα καὶ ποὺ πάντα

ὁ κόσμος τὴ χειροκροτοῦσε. Ἦμουν πιά, βλέπετε, ἄρκετὰ ἀρτίστας κι' ἐπομένως εἶχα κάθε διάθεσι νὰ φαντάζομαι, πὼς ὅταν ὁ θίασός μας εἶχε κάποια ἐπιτυχία, ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ χρωστοῦνταν σὲ μὲν ἀποκλειστικά. Σήμερὰ ὅμως μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ καταλάβω, πὼς ὁ κόσμος δὲ μαζεύουνταν μπροστὰ στὰ σχοινιά μας μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰκούῃ τὴν καντσονέττα μου.

Ὅσοι εἶχαν ἰδῇ χθὲς τὴ σκηνὴ μὲ τὸν ἀστυφύλακα, ξανάρθανε σήμερὰ καὶ κουβάλησαν μαζί τους καὶ φίλους. Στὴν Τουλούζα δὲν ἀγαποῦν πολὺ τοὺς ἀστυνομικοὺς· κι' ἦταν περίεργοι νὰ ἰδοῦν πὼς θὰ τάβγαζε πέρα ὁ Ἰταλὸς γέρος. Γιατί ἂν κι' ὁ Βιτάλης δὲν εἶχε πῆ παρὰ μόνο «Πολὺ καλά, αὐριο!» ὅλοι κατάλαβαν πὼς αὐτὸς ὁ λόγος ἦταν εἰδοποίησι γιὰ μιὰ μεγάλη παράστασι, ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ γελάσουν πολὺ μὲ τὸν ἀδέξιο καὶ κακὸ τροπο ἀστυφύλακα.

Γι' αὐτὸ ἔτρεξε τόσοσ κόσμος. Καὶ καθὼς μ' ἔβλεπαν μόνο μὲ τὸν Καρδούλη, πολλοὶ ἀνησχοῦσαν καὶ μ' ἔκοβαν στὸ τραγοῦδι γιὰ νὰ μὲ ρωτοῦν.

— Μὰ δὲ θάρθῃ ὁ Ἰταλός;

— Θάρθῃ, σὲ λιγάκι.

Κι' ἐξακολουθοῦσα τὴν καντσονέττα μου.

«Ὁ Βιτάλης; σήκωσε τὸ χέρι...» (Σελ. 98, στ. 6°)

Μα πριν από τον Βιτάλη, έφθασε ο άστυφύλακας. Πρώτος τον είδε ο Καρδούλης κι' άμέσως έβγαλε το γρόθο στο πλευρό, έρριξε το κεφάλι του πίσω κι' άρχισε να περπατά γύρω μου, ίσιος, κορδωμένος, καμκρωτός.

Ο κόσμος έβγαλε τ'α γέλια κι' άρχισε τ'α χειροκροτήματα.

Θύμωσε ο άστυφύλακας και μ'αγριοκοίταξε. Μα μ' αυτό δεν έκαμε άλλο, παρά να διπλασιάσει τ'α γέλια του κόσμου.

Μουρχόταν και μένα να γελάσω, μ'α κάποιος φόβος δέ μ'αφρινε. Πώς θα τελείωναν ό'α αυτά; Άν ο Βιτάλης ήταν εκεί, θάπαντούσε στον άστυφύλακα. Έγώ όμως, μονάχος μου, τι θά'ερα να του 'πώ;

Και τ'α μούτρα του δεν μ'αρεσαν καθόλου. Δυσούσε αληθινά από θυμό. Σουλατάρειζε με μεγάλα βήματα μπροστά στ'α σχολιά και κάθε φορά που περνούσε από κοντά μου, με κοίταζε πάνω άπ' τον ώμο του μ' ένα τρόπο που με πάγωνε.

Ο Καρδούλης, που δεν καταλάβαινε τον κίνδυνο, έξακολουθούσε να κοροϊδεύει τον άστυφύλακα. Σουλατάρειζε κι' αυτός μπροστά στο σχολιά, από μέσα όμως, και κάθε φορά που περνούσε από κοντά μου, με κοίταζε πάνω άπ' τον ώμο του, απάράλλακτα σαν κι' εκείνον. Μα τ'ωκανε τόσο άστεία, που ο κόσμος λιγώνευσαν στα γέλια.

Για να μ'ην παραθυμώση ο άστυφύλακας, φώναξα του Καρδούλη να καθήση. Μα πού ν'ακούση αυτός! Τό παιγνίδι τον διασκέδαζε τόσο πολύ, που με κανένα τρόπο δεν έννοούσε να τ'αφίση! κι' άμα πήγαινα έγω να τον πιάσω, μου γλιστρούσε σαν τ'ο χέλι.

Ο άστυφύλακας, που βέβαια τον τύφλωνε ο θυμός, φαντάσθηκε πως αυτό τ'ωκανα έπίτηδες, για να έρεθίσω τον πίθηκο περισσότερο, κι' άμέσως καβαλλίκαψε τ'ο σχολιά.

Έτρεξε ίσια σε μένα και μούδωσε ένα μπάτσο, που σχεδόν μ'ερριξε κάτω.

Όταν ξαναστάθηκα στα πόδια μου κι' άνοιξα τ'α μάτια, είδα... — μ'α πότε πρόφθασε; άπό πού ήλθε; — τον Βιτάλη! Στέκουνταν ανάμεσα σε μένα και στον άστυφύλακα, του κρατούσε τ'ο χέρι σφιχτά και του έλεγε:

— Σου απαγορεύω να κτυπάς τ'ο παιδί!

Αυτό που έκαμε, είναι άνάνδρο!

Ο άστυφύλακας προσπάθησε να έλευθερώσει τ'ο χέρι του, μ'α ο Βιτάλης του τ'ωρριψε περισσότερο.

Πόσο μεγάλος κι' έπιβλητικός μου φάνηκε τ'η στιγμή εκείνη ο κύριός μου! Κρατούσε ψηλά τ'ωραίο του κεφάλι, που τ'ο κορνίζωναν τ'α σπαρα μαλλιά, και τ'ο ευγενικό του πρόσωπο φανέρωνε άγανάκτηση και περιφρόνηση. Μπροστά σε μ'ια τέτοια

στάση, ένόμισα πως ο άστυφύλακας θα χώνουνταν στ'η γή, θα χάνονταν σαν καπνός. Μα δεν έγινε έτσι. Άπεναντίας, μ' ένα δυνατό τράνταγμα, λευθέρωσε τ'ο χέρι του, άρπαξε τον Βιτάλη άπό τ'ο γαγκά και τον έσπρωξε μπροστά του με τ'η μεγαλύτερη βαναυσότητα.

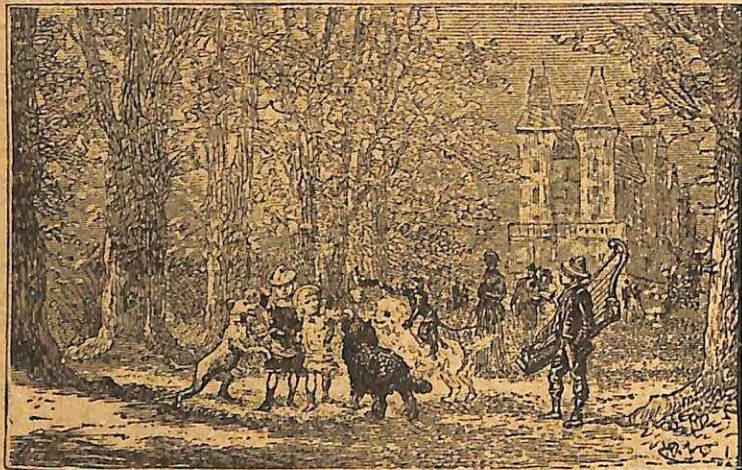
Τότε ο κύριός μου, θυμωμένος, σήκωσε τ'ο δεξί του χέρι και κτύπησε δυνατά τ'ο χέρι του άστυφύλακα, για να τον άφήση. Συγχρόνως τον ρώτησε:

— Τι θέλεις άπό μένα;

— Να σε συλλάβω! Άκολούθησέ με στ'ην Άστυνομία.

— Για να φθάσης στο σκοπό σου, δεν ήταν άνάγκη να κτυπήσεις τ'ο παιδί, άποκρίθηκε ο Βιτάλης.

— Άρκοῦν τ'α λόγια. Άκολούθησέ με! Ο Βιτάλης είχε ξαναβρ'η όλη του τ'ην ψυχραιμία. Δεν άποκρίθηκε π'α στον άστυφύλακα, αλλά γύρισε σε μένα.

«Έταν ο άποχαιρετισμός τους...» (Σελ. 90, στ. β'.)

— Πήγαινε στο ξενοδοχείο, μου είπε, και μείνε κε με τ'α σκυλιά. Θα σου μ'η-νύσω έγω τι θα κάμης.

Δεν πρόφθασε να π'η τίποτ' άλλο. Ο άστυφύλακας τον έσερνε.

Έτσι τραγικά τελείωσε η παράσταση, που ο Βιτάλης τ'ην είχε φαντασθ'η κωμική.

Τ'α σκυλιά έτρεξαν να τον άκολουθήσουν, αυτός όμως τ'α πρόσταξε να μείνουν μαζί μου και, συνειθισμένα πάντα να τον άκούνε, ξαναγύρισαν. Τότε μόνο είδα πως ήταν φημωμένα μόνο που άντινάρχουν τ'η μουσούδα τους μέσα 'ς ένα δίχτυ συρματένιο, φορούσαν άπλούστατα άπό μ'ια μεταξωτή κορδελίτσα, δεμένη με ριόγκιο στ'η μύτη τους. Τού Κάπη, που ήταν άτπος, ή κορδελίτσα ήταν κόκκινη, τού Ζερμπίνου, που ήταν αυβρος, άσπρη, και τ'ης Δούλης, που ήταν σταχτιά, γαλάζια. Φίμωτρα, σ'α να λέμε, θεατρικά.

Ο κόσμος σκόρπισε γρήγορα. Λίγοι άνθρωποι έμειναν στ'η θέση τους και συζητούσαν για τ'α συμβάντα.

— Ο γέρος είχε δίκιο.

— Γιατί ο άστυφύλακας να κτυπήσει

τ'ο παιδί, που δεν έκαμε και δεν είχε τίποτα;

— Άσχημη δουλειά. Ο γέρος δεν θα γλυτώσει τ'η φυλάκα, αν ο άστυφύλακας π'η πως έκαμε αντίσταση.

Γύρισα στο ξενοδοχείο καταλυπημένος κι' άνήσυχος.

Δεν ήταν π'α ο καιρός που ο Βιτάλης μου έκανε τρόπο, — αν κι' ο καιρός αυτός δεν εδ'ασταξε παρά λίγες ώρες. Πολύ γρήγορα αϊτοάνθηκα γι' αυτόν άγάπη κι' η άγάπη αυτή μεγάλωνε άπό μέρα σε μέρα. Ζούσαμε τ'ην ίδια ζωή, πάντα μαζί άπ' τ'ο πρωί ως τ'ο βράδυ και συχνά άπ' τ'ο βράδυ ως τ'ο πρωί, σ'α μοιραζόμαστε, για να κοιμηθούμε, τ'ο ίδιο δωμάτιο άγερα. Πατέρας δεν θά-κανε για τ'ο παιδί του όσα ο Βιτάλης για μένα. Μ' έμαθε να διαβάζω, να γράφω, να τραγουδ'ω, να παίζω άρπα, να λογα-ρίζω στο δρόμο, πάντα μ'η μιλούσε για

τ'ο ένα και για τ'ο άλλο, κατ'η τ'ην περιστάση ή τ'ην τύχη που υπαγόρευε τ'α περ'ισ-τη τ'η τ'α αυτά μαθήματα. Όταν έκανε κρύο, μοιραζόμα-ταν με μένα τ'α σκεπάσματα του, όταν πάλι έκανε ζέστη, με ξεφόρτωνε λίγο άπ' τ'α πράγματα που κουβαλούσα. Στο τραπέζι, ή καλύτερα στ'ο ραί, — γιατί σπάνια τρώγαμε σε τραπέζι, — ποτέ δεν έπαί-νε τ'ο καλύτερο κομμάτι για να μ'αρίσει τ'ο χειρότερο. Κα-που-κάπου, άλ'ηθεια, μ'α τ'αβοῦσε ταῦτ'η μούδινε κα-νένα μπαστάκι, μ'α κι' οί μ'α-κρές αυτές τιμωρίες, δικαιο-άνται, δεν μ'ακαναν να ξε-χλώ τις φροντίδες του; τ'α καλά του λό-για, ό'α τ'α δείγματα τ'ης στοργ'ης που μ'α είχε δώσει άφ'ότου είμαστε μαζί. Μ'αγάπούσε και τον άγαπούσα.

Γι' αυτό ο χωρισμός του με λύπησε βαθειά.

Πότε θα ξαναβλεπόμαστε;

Είπαν για φυλακή. Πόσο καιρό θά-με-νε φυλακισμένος; και τι θά-κανα έγω 'ς αυτό τ'ο διάστημα; Πώς θα ζούσα; Με τί;

Ο Βιτάλης συνήθιζε να βαστ'α όλη του τ'ην περιουσία άπάνω του, και τ'ην ώρα που δεν τ'αβοῦσε ο άστυφύλακας, δεν πρόφθασε ή δεν θυμήθηκε να μ'α δώσει λεπτά.

Δεν είχα στ'ην τσέπη παρά λίγες δεκά-ρες. Θά'εθοναν για να φάμε όλοι, ο Καρ-δούλης, τ'α σκυλιά κι' έγω;

Πέρασα έτσι δυο μέρες με άγωνία, χωρίς να τολμήσω καθόλου να βγ'ω άπ' τ'ην πόρτα του ξενοδοχείου, όλο με τ'ον Καρδούλη και με τ'α σκυλιά, που κι' αυτά φαίνονταν άνήσυχια και λυπημένα.

Τ'ην τρίτη μέρα, τέλος πάντων, ένας

άνθρωπος μούφερε γράμμ' άπό τ'ον Βιτάλη.

Μουγ'αρε πως τον κρατούσαν προφυ-λακισμένο, να τον δικάσουν τ'ο Σάββατο, στ'ο Πλημμελειοδικείο, γι' αντίσταση κατ'η τ'ης έξουσίας με β'ια ι ο π ρ α γ ί α κατ'η του άντιπροσώπου τ'ης.

Με παράφερε ο θυμός — έπρόσθετε, — κι' έπεσα σε σφάλμα βαρύ, που μπορεί να μ'οῦ κοστίσει άκριβά. Έλα στ'η δίκη, θά πάρης ένα καλό μάθημα.

Έπειτα μούδινε διάφορες συμβουλές κι' όδηγίες, και στ'ο τέλος, με τ'ους άσπαρμούς του, μ'οῦ παράγγελε να χα-δέψω άπό μέρος του τον Κάπη, τον Καρδούλη, τον Ζερμπίνο και τ'η Δούλη.

Όσο διάβαζα τ'ο γράμμα, ο Κάπης, ανάμεσα στα πόδια μου, με τ'η μύτη ψηλά, όλο τ'ο μύριζε, και τ'α κουνήματα τ'ης ούρας του μούλεγαν καθαρά, πως άπό τ'η μυρωδιά καταλάβαινε, ότ'ι τ'ο χαρτί εκείνο είχε περάσει άπ' τ'α χέρια του άφέντη του. Τρεῖς ήμέρες τ'ώρα, πρώτη φορά ο σκύλος δείχνονταν ζωηρός και χαρούμενος.

Ρώτησ' άμέσως κι' έμαθα πως οί συ-νεδριάζοντες του Πλημμελειοδικείου άρχι-ζαν καθεμέρα στίς δέκα. Τ'ο Σάββατο λοιπόν πήγα άπ' τις έννιά και στάθηκα με τ'η ράχη στ'ην πόρτα, για να μ'οῦ πρώτος μόλις θάνοιγαν. Μπήκα. Λίγο-λίγο ή μεγάλη σάλα γέμιζε. Γνώρισα και πολλά πρόσωπα, άπό κείνα που είχα-ν παρασταθ'η στ'η σηνή με τ'ον άστυ-φύλακα.

Δεν ήξερα καλά τι θα π'η ούτε Δικα-στήριο, ούτε Δικαιοσύνη, αισθανόμουν όμως ένα φόβο φρικτό, μ'οῦ φαίνονταν πως μαζί με τ'ον κύριό μου, κινδύνευα και να πάθω κι' έγω.

[Έπεται συνέχεια]

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ

Ένας κόκορας δ'αλάσπρος, με ψηλό λαιμό, καμαρώνει και φουσκώνει και λιλιά φορετ, και θαρρεί πως τ'ο κοτέτσι μόλις τον χωρεί.

Άμα βρ'η κανένα σπόρο μέσα στ'ην αυλή, τ'ο κεφάλι του σηκώνει και τ'ο διαλαλεί, να τ'ο μάθουν σε δύση και σ' ανατολή.

Τ'η στιγμή που σουλατάρει με τ'ο βήμα άργό, «δεν ξανάειδα, λέν οί κότες, τέτοιο στρατηγό». Μα κι' ο ίδιος συλλογιέται: «μωρέ τ' είμαι γώ!»

Ξάφνω βλέπει ένα γεράκι... Άχ! τ'ην ώρα αυτή τ'ο βαρύ περπατήμα του έχει υπερδεντ'η, κι' άστραπ'η μες στ'ο κοτέτσι τρέχει να κρυφ'η.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Χθες τ'ο πρωί, ο Νώτης τ'ακώθηκε στ'ο σχολείο με τ'ον Τάκη, ένα άπό τ'ους πιο μικρούς, τ'ο γιού του καρβουνάρη, και νιοθώντας τ'ο άδικό του και μ'η ξεροντας τι να τ'οῦ π'η, τ'οῦ φώναξε:

Ο μπαμπάς σου είναι ένας κακομοίρης!

Γιατί ο Νώτης είναι πολύ περήφανος που είναι πλούσιος κι' ευγενής. Ο πατέρας του είναι κόντες, βλέπετε.

Ο Τάκης κοκκίνισε ως τ'η ρίζα τ'ων μαλλιών του, μ'α δεν είπε τίποτα. Τ'α μάτια του μόνο γεμίσανε δάκρυα. Και τ'ο μεσημέρι, που π'ηγε σπίτι του να φάγη, είπε στ'ον πατέρα του πως τ'ον έβρισε ο Νώτης.

Τ' απόγεμα, ο πατέρας του Τάκη, ένας τ'οτος άνθρωπάκος κατ'αμαυρος, ήρθε στ'ο δάσκαλο, τ'ον κύριο Περδόνη, και τ'οῦκανε παράπονο για τ'ην προσβολή που κάνανε τ'οῦ παιδιού του. Τ'ην ώρα κείνη ίσα-ίσα, ο πατέρας του Νώτη βοηθούσε τ'ο γιού του, μ'οῦς στ'ην πόρτα τ'οῦ σχολείου, να βγάλη τ'ο επανωρόρι του. Άκουσε τ'ον καρβουνάρη να προφέρ'η τ'ονομα του και μ'η κ'η με μάθη τ'ι τρέχει.

Νά, άποκρίθηκε ο κ. Περδόνης, ο κύριος παρεπονιέται γιατί ο Νώτης σας είπε στ'ο παιδί του πως ο πατέρας του είν' ένας κακομοίρης!

Ο κόντες ζάρωσε τ'α φρύδια του και κοκκίνισε λιγάκι.

Άλ'ηθεια τ'ο είπες αυτό; ρώτησε τ'ο Νώτη.

Αυτός, όρθιος μ'οῦς σ' ό'α τ'α παιδιά, κατέβασε τ'α μούτρα του μπροστά στ'ον Τάκη και δεν άποκρίθηκε.

Τον παίρνει ο μπαμπάς του άπό τ'ο χέρι και τ'ον φέρνει κοντά στ'ον Τάκη.

Ζήτησ'η του συγχώρηση, τ'οῦ λέγει.

Ο καρβουνάρης θέλησε να μ'η σ'η μέση, μ'α ο ευγενής πατέρας δεν τ'ον ά-κουσε και είπε στ'ο γιού του ξανά με τ'ονό:

Ζήτησ'η του συγχώρηση, π'ες του ότ'ι σου λέγω: Συγχώρεσέ με. Τάκη, για τ'α άτχημα λόγια που είπα για τ'ον πατέρα σου, που ο δικός μου είναι περήφανος να τ'οῦ σφίξη τ'ο χέρι.

Ο καρβουνάρης έκαμε ένα ζωηρό κί-νημα σ'α νάντιστεκότανε, μ'α ο κόντες δεν τ'ο λογάρισε κι' ο Νώτης άναγκά-στηκε με σιγανή φωνή και χωρίς να σηκώνη τ'α μάτια του, να π'η στ'ον Τάκη:

— Συχώρεσε με, Τάκη... για τ'α άσχη-μα λόγια... που είπα... για τ'ον πατέρα σου... που ο δικός μου... είναι περήφανος... να τ'οῦ σφίξη... τ'ο χέρι.

Κι' ο ευγενής πατέρας έδωκε τ'ο χέρι του στ'ον καρβουνάρη, που τ'ωρριψε δυνατά με συκίνηση, κι' έσπρωξε τ'ο γιού του στ'ην άγκαλιά του Νώτη.

— Ό'α μ'οῦ κάμετε τ'η χάρη να τ'ους βάλετε πλάγι-πλάγι σ' ένα θρανίο, παρα-κάλεσε τ'ον δάσκαλο ο πατέρας του Νώτη.

Ο κύριος Περδόνης τ'ους έβγαλε πλάγι πλάγι. Κι' ο κόντες χαϊρέτησε και βγήκε.

Ο καρβουνάρης έμεινε λίγες στιγμές άναποφάσιτος, κοιτώντας τ'α δυο παιδιά μαζί. Πλησίασε κατόπι στ'ο θρανίο, και κοίταξε με συμπάθεια τ'ο Νώτη. Χωρίς να π'η τίποτα, άπλωσε τ'ο χέρι του να τ'ον χαϊδέψη. Μ'α δεν τ'ολμησε να τ'ο κάμη μόλις άγίγχε τ'ο μέτωπο του με τ'α χον-τρά του δάκτυλα κι' έφυγε.

— Σήμερα, παιδιά μου, μ'ας είπε ο δάσκαλος, σαν έμειναμε μόνοι, κάναμε τ'ο καλύτερο μάθημα όλου τ'οῦ χρόνου! (Ε. de Amicis) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΣΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

[Έκτος άπό τ'α Ψηλά Βουνά, τ'ο Άνα-γνωστικό του Κράτους, άπό τ'ο όποϊον ή «Διάπλασις» έδημοσίευσε ηδη άποσπά-σματα, και άλλα Άναγνωστικά, γραμμένα εις τ'ην ζωντανήν γλώσσαν, έξεδοθησαν κι' ένεκρίθησαν διά τ'α Δημοτικά Σχο-λεία. Μεταξύ αυτών είναι και ή «Οδύσ-σεια», τ'ην όποιαν μετέφρασε και διε-σκεύασεν ο κ. Άρ. Π. Κουρτίδης. Τ'ο όνομα τ'οῦ παιδαγωγού-συγγραφέως είναι πασίγνωστον άπό τ'α πολυάριθμα και ποι-κίλα δημοσιεύματά του. Και εις τ'ον κύ-κλον μας, όσοι έχον παλαιούς τόμους «Διαπλάσεως», συχνότατα έντυροῦν εις χαριτωμένα διηγήματα και άσθρα με τ'ην ύπογραφην τ'οῦ κ. Κουρτίδη (Αιμυλίου Ειμαρμένου). Επομένως δεν έχει άνάγκην συστάσεων τ'ο βιβλίον τ'οιούτου (συγγρα-φέως. Άπλως διά να γνωρίσουν και οί άναγνώστ'η μας, όσοι δεν θά διαβάσουν αυτ'ην τ'ην «Οδύσσειαν» εις τ'ο Σχολείον, τ'ο ωραίον διη/ηματικόν ύφος, τ'ο όποϊον ο κ. Κουρτίδης γνωρίζει να κάμη και με τ'ην δημοτικὴν, άναδημοσιευόμεν έδω όλίγας σελίδας. — Σ. τ. Δ.]

Είχε φαν'η στ'ην άνατολή τ'ο λαμ-πρό άττρο τ'ης αύγης, ο αύγερινός, όταν τ'ο πλοίο έφτασε στ'ην Ιθάκη. Άραξε σ' ένα μικρό λιμανάκι, που ήταν πι-πέρα άπό τ'η χώρα. Εκεί κοντά στ'ο άκρογιάλι ήταν μ'ια ψηλή έλις και δίπλα τ'ης μ'ια μεγάλη σπηλιά.

Οί ναῦτες τράβηξαν τ'ο πλοίο τους στ'ην άμμουδιά. Έστ'ερα, σήκωσαν τ'ον Όδυσσέα άπ'αλά μαζί με τ'ο χαλί και τ'α σκεπάσματα του και τ'ον έβαλαν κάτω στ'ον άμμο, κοντά στ'ο στόμα τ'ης σπη-λιάς, χωρίς να ξυπνήση. Έπειτα έβγα-λαν και τ'α δώρα και τ'α έβαλαν κοντά στ'η ρίζα τ'ης έλις, μακριά άπό τ'ο δρόμο, για να μ'ην τ'α δ'η κανείς διαβάτης.

Έστ'ερα ξαναμπήκαν στ'ο πλοίο τους κι' έφυγαν για τ'ην πατρίδα τους.

Ο ήλιος ήταν πολύ ψηλά στ'ον ούρα-νό, όταν ξύπνησε ο Όδυσσέας. Ξαφνί-στηκε όταν είδε πως βρισκόταν στ'η στε-ριά. Έτριψε τ'α μάτια του με τ'α χέρια του και κοίταξε δεξιά κι' άριστερά, για να καταλάβη που βρίσκεται. Τ'οῦ κά-κου όμως. Δε γνώρισε τ'ην πατρίδα του, γιατί και πολλά χρόνια έλειπε στ'α ξένα, κι' ή Άθηνά είχε σκεπάσει με καταχνιά όλο εκείνο τ'ο μέρος.

Ἀμέσως τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ πὼς τὸν ἐγέλασαν οἱ Φαίακες καὶ τὸν ἔφεραν σ' ἄλλον τόπο. Πετόχτηκε ὀρθός, ἔβγαλε μεγάλο στεναγμό καὶ φώναξε μὲ δάκρυα:

«Ἀλλοίμονο σέ μένα! Μὲ γέλασαν οἱ Φαίακες καὶ σὺν ὕπνῳ μὲ παράτησαν σὲ ξένον τόπο. Κι' ὅμως μοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ πὼς θὰ μὲ φέρουν στὴν Ἰθάκη!»

Αὐτὰ εἶπε κι' ἄρχισε νὰ μετρᾷ τὰ δῶρα του. Ἀρῶν τὰ μέτρησε ἕνα-ἕνα καὶ τὰ βρῆκε ὅλα σωστά, τριγύριζε στὴν ἀκρογιαλιά στεναζόντας. Ἐξάφνα βλέπει ἐμπρός του ἕνα νέο βοσκὸ μὲ φορέματα πολὺ ὁμορφα. Ἐμοιαζε βασιλόπουλο.

Ὁ Ὀδυσσεύς χάριξε πολὺ πού τὸν εἶδε, γιατί ἀπὸ αὐτὸν θὰ μάθαινε πού βρισκόταν. Πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε: «Ὡρα καλή, καλὸ μου παλιόκαρι. Εἶμαι ξένος καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἔρχομαι σ' αὐτὸ τὸν τόπο. Πές μου τὴν ἀλήθεια, τί τόπος εἶναι αὐτός καὶ τί ἄνθρωποι κατοικοῦν ἐδῶ;»

Ὁ βοσκὸς ἀποκρίθηκε: «Ἐνέ, βέβαια ἀπὸ πολὺ μακρυνὸ μέρος ἔρχεσαι, ἀφοῦ δὲν ξέρεις τὴν Ἰθάκη, πού εἴγινε ξακουστὴ σὲ ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ μεγάλο καὶ τρανὸ βασιλεῖα της, τὸν Ὀδυσσεῖα».

Χάριξε ὁ Ὀδυσσεύς, ἅμα ἄκουσε πὼς βρίσκεται στὴν πατρίδα του. Κρατήθηκε ὅμως καὶ δὲ φανερώθηκε στὸ νέο. «Ἦθελε νὰ μάθῃ πρωτύτερα τί γίνεται στὸ σπῖτι του κι' ὕστερα νὰ φανερωθῇ. Εἶπε λοιπὸν πὼς ἦταν Κρητικὸς κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, γιατί μάλωσε μὲ τοὺς πατριώτες του, κι' ἄλλα πολλά».

Ὁ βοσκὸς χαμογέλασε, τὸν ἐχαϊδεψε μὲ τὸ χέρι του καὶ στὴ στιγμή πῆρε τὴν ἀληθινὴ του μορφή, ἔγινε Ἀθηναῖος.

Ὁ Ὀδυσσεύς τὰ ἔχασε, ἅμα εἶδε τὴ θεὰ μὲ τὴν περικεφαλαία της, μὲ τὸ κοντάρι στὸ δεξιὸ χέρι καὶ τὴ μεγάλη ἀσπίδα στὸ ἀριστερό.

«Πονηρέ» τοῦ λέει γελώντας ἡ Ἀθηναῖα, «σὲ ποῖον τὰ λές αὐτά; Ἀκόμη δὲ γινώσκεις τὴν Ἀθηναῖα, πού πάντα σὲ προστατεύει; Καὶ τώρα πάλι ἦρθα ἐδῶ, νὰ σὲ βοηθήσω νὰ κρύψῃς τὰ πολυτίμα δῶρα καὶ νὰ σοῦ πῶ τί γίνεται στὸ σπῖτι σου. Κοίταξε ὅμως νάχῃς ὑπομονὴ καὶ νὰ μὴ φανερωθῇς σὲ κανένα, οὔτε σὲ ἄντρα οὔτε σὲ γυναῖκα, γιατί χάθηκες. Καὶ ὅ,τι κι' ἂν πάθῃς, νὰ τὸ ὑποφέρῃς χωρὶς νὰ βγάλῃς λέξη».

Ὁ Ὀδυσσεύς τῆς εἶπε: «Σ' εὐχαριστῶ, θεά. Ἐσὺ πάντα μὲ προστατεύεις, ἐπὶ πολέμοισιν καὶ ἐν τῇ Τροίᾳ. Ἐσὺ μοῦ ἔδωτες θάρρος, ἐπὶ ἔρτασα στὸ νησί τῶν Φαίακων κι' ἐσὺ μ' ὠδήγησες στὴ χώρα τους. Ἀλήθεια λοιπὸν, θεά, ἦρθα στὴν πατρίδα μου;»

—«Ναί, εἶσαι στὴν Ἰθάκη», ἀποκρίθηκε ἡ Ἀθηναῖα. «Αὐτὸ εἶναι τὸ λιμάνι καὶ μὲ τὴ μεγάλη ἐλιά. Νὰ κι' ἡ

σπηλιά, πού συνήθιζες νὰ κάνῃς τόσες θυσίες. Νὰ καὶ τὸ δασωμένο βουνό».

Ἡ θεὰ σκόρπισε μονομιᾶς τὴν κατὰ χνίᾳ καὶ φάνηκαν ὅλα τὰ μέρη κι' ὁ Ὀδυσσεύς τὰ γινώρισε.

Βουδὸς καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπ' τὴ μεγάλη του χαρὰ, γονάτισε καὶ φίλησε τὸ ἀγαπημένο χῶμα τῆς πατρίδας του.

Ὑστερα ἡ θεὰ τοῦ ἔδειξε σὲ ποῖο μέρος τῆς σπηλιάς νὰ κρύψῃ τὰ δῶρα καὶ τοῦ ἱστῶρε τὴν κατάστασιν τοῦ σπιτιοῦ του.

«Εἶναι τρία ὁλόκληρα χρόνια τώρα» τοῦ λέει ἡ θεὰ, «πού ἔχουν μαζευτῇ στὸ παλάτι σου οἱ πῖο πλούσιοι νέοι τῆς Ἰθάκης καὶ τῶν ἄλλων νησιῶν. Προσπαθοῦν μὲ πλούσια δῶρα νὰ κάμουν τὴ γυναῖκα σου νὰ σὲ λησμονήσῃ καὶ νὰ πάρῃ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἄντρα. Μὰ ἡ φρόνιμη καὶ γνωστὴ Πηνελόπη κλαίει μέρα νύχτα γιὰ σένα καὶ δὲ βλέπει τὴν ὥρα πότε νὰ γυρίσῃς.»

Ὁ Ὀδυσσεύς πολὺ ταραχτήκε ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ εἶπε:

«Μεγάλη θεά! Μὲ τί τρόπο νὰ σ' εὐχαριστήσω ὅπως σοῦ ἀξίζει; Ἀνδρὸς μοῦ τὰ ἔλεγες ὅλα, ἕνα πρὸς ἕνα, ποῖος ξέρει τί μποροῦσα νὰ πάθω μέσα στὸ σπῖτι μου!

Καὶ τώρα ὁδηγήσῃς μὲ τί νὰ κάμω. Ἀν μὲ βοηθήσῃς ἐσὺ, θεά, μπορῶ μόνος μου καὶ μὲ τρακόσιους νὰ τὰ βάλω».

Ἡ Ἀθηναῖα ἀποκρίθηκε:

«Ἐχε θάρρος, Ὀδυσσεῖα. Ἐγὼ πάντοτε θὰ εἶμαι κοντά σου καὶ θὰ σὲ βοηθῶ. Μὰ γιὰ νὰ πετύχῃς αὐτὸ πού θέλεις, πρέπει νὰ γίνῃς ἀγνώριστος.

Ὅτ' αὖ γίνῃς γέρος καὶ καμπούρης, μὲ λίγα κάτασπρα μαλλιά, μὲ πρόσωπο ζαρωμένο καὶ μὲ ροῦχα κουρελιασμένα καὶ βρόμικα. Ἔτσι κανεῖς δὲ θὰ σὲ γινώσκῃ.»

Καὶ πρῶτα πρῶτα, νὰ πᾶς στὸν πιστό σου τὸ χειροβοσκόν, τὸν Εὐμειο, πού ἀγαπᾷ πολὺ τὸ παιδί σου, τὸν Τηλέμαχον, τὴ γυναῖκα σου καὶ ὅλο σου τὸ σπῖτι.

Ὅτ' αὖ τὸν βρῇς νὰ βίσκη τοὺς χοίρους σου κοντὰ στὴν πηγὴ τὴν Ἀρέθουσα. Ἀπ' αὐτὸν θὰ μάθῃς ὅλα ὅσα γίνονται στὸ σπῖτι σου.

Ἐγὼ στὸ μεταξὺ θὰ πάω στὴ Σπάρτη ν' ἀνταμώσω τὸ παιδί σου, νὰ τὸ φέρω πίσω ἐδῶ. Ταξίδεψε ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν Μενέλαον γιὰ σένα, ἂν βρῇ σκεῖται ἀκόμη στὴ ζωὴ».

Αὐτὰ εἶπε ἡ θεὰ καὶ ἄγγιξε τὸν Ὀδυσσεῖα μὲ τὸ χρυσὸ ραβδί της. Ἀμέσως ζάρωσε τ' ὠραῖο του κορμὶ ἔπασαν τὰ μαλλιά του καὶ ἔγινε ἕνας γέρος καμπούρης, ντυμένος μὲ παλιόρουχα. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα χοντρὸ ραβδί ζητιάνου καὶ σὺν ὧμο του βρέθηκε κρεμασμένο ἕνα παλιὸ ταγάρι μὲ πολλὰ μπαλῶματα. Αὐτὰ εἶπε κι' ἔκαμε ἡ Ἀθηναῖα, κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Σπάρτη νὰ φέρῃ τὸν Τηλέμαχον.

(Ἀποσπασμα.)

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια)

—Ἰσως! ψιθύρισε ὁ πλοίαρχος Νέμος.

—Εἶναι ἀπὸ τὰ λάθη ἐκεῖνα, ἔξω ἀπὸ τὸν Κόρυς Σμιθ, πού ἄλλοι τὸ θαυμάζουν, ἄλλοι τὸ κατηγοροῦν καὶ μόνον ὁ Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὰ κρίνῃ.

«Ὅποιος πλανᾶται σὲ μιὰ πρόθεσιν πού τὴν πιστεύει ἀγαθὴ, καταδικάζεται βέβαια ἀλλὰ δὲν παύει νὰ ἔχῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δική σας πλάνη εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες πού δὲν ἀποκλείουν τὸ θαύμα καὶ τὸν ὁρμὸν σας δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τὴν κρίσιν τῆς ἱστορίας. Γιατί ἡ ἱστορία συμπαθεῖ τίς ἡρώϊκας τρέλλας, ἂν καὶ καταδικάζει τὰ ποτελέσματα πού ἔχουν.»

Τὸ στήθος τοῦ πλοίαρχου Νέμου ἐρούσκωτε καὶ τὸ χέρι του σηκώθηκε κατὰ τὸν οὐρανόν.

—Εἶχα ἄδικο; εἶχα δίκιο;... ψιθύρισε. Ὁ Κόρυς Σμιθ ἐπρόσθεσε:

—Ὅλες οἱ μεγάλες πράξεις ξαναγυρίζουν στὸ Θεόν, γιατί ἀπ' αὐτὸν προέρχονται! Πλοίαρχε Νέμος, οἱ τίμοι ἄνθρωποι πού ποὺ εἶναι τώρα ἐδῶ, αὐτοὶ πού τοὺς βοηθήσατε καὶ τοὺς εὐεργετήσατε, δὲν θὰ σᾶς λησμονήσουν ποτέ. Ὅτ' αὖ κλαῖνε ὡς ὅλη τους τὴ ζωὴ!

Ὁ Χάρμπερτ εἶχε πλησιάζει τὸν πλοίαρχον. Γονάτισε κοντά του, πῆρε τὸ χέρι του καὶ τοῦ τὸ φίλησε.

«Ἐνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἐτοιμοθάνατου.

—Παιδί μου, εἶπε, νὰ ἔχῃς τὴν εὐχή τοῦ Θεοῦ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Οἱ τελευταῖες ὁρὲς τοῦ πλοίαρχου Νέμου. —Οἱ θελήσεις ἐνὸς ἐτοιμοθάνατου. —Βασιλικὸ δῶρον τοῦ πλοίαρχου Νέμου. —Τὸ φέρετρό τοῦ πλοίαρχου Νέμου. —Συμβουλὲς τοῦ ἀποστόλου. —Ἡ ὑπέρτατη στιγμή. —Τάφος ἡ θάλασσα.

Εἶχε ξημερώσει. Μὰ καμμιὰ φωτεινὴ ἀκτίνα δὲν εἰσχωροῦσε στὴ βαθεῖα ἐκείνη κρύπτη. Ἡ θάλασσα, ἀναισθημένη τὴν ὥρα ἐκείνη, ἔφραζε τὸ ἄνοιγμα της. Τὸ τεχνιτὸ ὅμως φῶς πού σὲ μακριὰς δέσμες ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ πλεῖρα τοῦ Ναυτίλου, δὲν εἶχε ἀδυνατήσῃ κι' ἡ ἐπιράνεια τῆς λίμνης, μέσα στὴ σπηλιά, φεγγαβολοῦσε πάντα ὁλόγυρα στὸ ὑποβρύχιον.

Ὁ πλοίαρχος Νέμος εἶχε ξαναπέσει στὸ διδάνι. Ἦταν φοβερὰ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸν κόπο πού ἔκαμε γιὰ νὰ πῇ τόσα. Οἱ ἄποικοι ἐπρότειναν νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ Γρανίτινον Παλάτι, γιὰ νὰ τὸν περιποιηθοῦν ἐκεῖνος ὅμως ἐδήλωσε πὼς δὲν ἐννοοῦσε νὰ κρίσῃ τὸ Ναυτίλον. Ἐκεῖ, μέσα ἐντὸς θαυμασίου πού δὲν θὰ τὰ πλήρωναν ἑκατομμύρια, θὰ περίμενε τὸ θάνατον, πού δὲν θαρροῦσε νὰ ἔλθῃ.

Ἡ μεγάλη ἐξάντληση τὸν εἶχε ἀφίσει σχεδὸν ἀνίσθητον καὶ ἀποσπασμένη ὡς καὶ τότε ὁ Κόρυς Σμιθ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ μπορέσαν νὰ ἐξετάσουν προσεκτικὰ τὴν κατάστασιν του. Ἦταν φανερό πὼς ὁ πλοίαρχος ἔσβυε λίγο-λίγο. Ἡ δύναμις ἔφυγε ἀπ' αὐτὸ τὸ σῶμα πού, τόσο εὐρωστο ἄλλοτε, δὲν ἦταν τώρα παρὰ τὸ εὐθραστο περιβάλλον μιᾶς ψυχῆς ἐτοιμῆς νὰ πετάξῃ. «Ὀλ' ἡ ζωὴ εἶχε συγκεντρωθῇ ἐντὸς καρδία καὶ στὸ κεφάλι.

«Ὁ μηχανικός κι' ὁ ρεπόρτερ μίλησαν γιὰ τὸν ἄρρωστο σιγά. Μποροῦσαν νὰ τοῦ κάμουν τίποτα; Ἦταν τρόπος, ἂν ὄχι νὰ τὸν σώσουν, νὰ παρατείνουν τοῦλάχιστον τὴ ζωὴ του λίγες ἡμέρες; Ὁ ἴδιος εἶχε πῇ πὼς δὲν ὑπῆρχε θεραπεία καὶ περίμενε ἡσυχὰ τὸ θάνατον, πού δὲν τὸν φοβόταν.

—Δὲν γίνεται τίποτα! εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

—Μ' ἀπὸ τί πεθαίνει; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

—Σβύνει, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

—Ἀν τὸν βγάλαμε ὅμως στὸν καθαρό ἀέρα, στὸν ἥλιον, θὰ μποροῦσε νὰ ζωντανήσῃ;

—Ὁχι, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Τώρα πιά τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Ἐπειτα, ὁ πλοίαρχος μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ πείθονταν νὰ φῇ τὸ πλοῖον. Στὸ Ναυτίλον ἔζησε τριάντα χρόνια καὶ στὸ Ναυτίλον θέλει νὰ πέθῃ.

Ὁ πλοίαρχος Νέμος θάκουσε βέβαια τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Κόρυς Σμιθ, γιατί ἀνασηκώθηκε λιγάκι καὶ μὲ φωνὴν πῖο ἀδύνατη, πού ἀκούγονταν ὅμως ἀκόμη, εἶπε:

—Ἐχετε δίκιο, κύριε. Πρέπει καὶ θέλω νὰ πεθάνω ἐδῶ. Γι' αὐτὸ ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάριν.

Ὁ Κόρυς Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του πλησίασαν πάλι στὸ διδάνι καὶ τοποθέτησαν τὰ μαξιλάρια σὲ τρόπο, ὥστε ὁ ἄρρωστος νὰ μπορέσῃ ν' ἀκουμπήσῃ ἀναπαυτικώτερα.

Μπόρεσαν τότε νὰ ἰδοῦν τὸ βλέμμα του νὰ σταματᾷ ὡς ὅλα ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια καλλιτεχνήματα τοῦ σαλονιοῦ, πού φωτίζονταν ἀπὸ τὰ κρυμμένα ἡλεκτρικὰ ἐνὸς ταβανιοῦ, καταστόλιστου ἀπὸ ἀραβουργήματα. Ἐκοίταξε τὸ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου: τίς ἐλαιογραφίες πού ἦταν κρεμασμένες στὰ ἐξέχονα χαλὰ τῶν τοίχων, ἀριστουργήματα ὅλες ἰταλῶν, γαλλῶν, ισπανῶν, καὶ γάλλων ζωγράφων τὰ μαρμαρένια καὶ χάλκινα ἀγάλματα πού ἦσαν στημένα στὰ κερυψά τους ὑπόθατρα τὸ θαυμάσιον ὄργανον πού ἀκούμποσε στὸν τοῖχον τοῦ βάρους. Ἐπειτα τίς βιτρίνες, τίς τοποθετημένες ὁλόγυρα σὲ μιὰ δεξιαμένη, ἐκεῖ στὴ μέση, ὅπου ἐδίλεπε τὰ θαυματότερα προϊόντα τῶν θαλασσῶν, —θαλασσινὰ φυτὰ, ζωό-

φυτα, μαργαριτάρια ἀνεκτίμητα καὶ τέλος, τὰ μάτια του σταμάτησαν στὴν ἐπιγραφή πού ἦταν χαραγμένη στὴν προμετωπίδα αὐτοῦ τοῦ μουσείου καὶ πού ἀποτελοῦσε τὸ ἔμβλημα τοῦ Ναυτίλου: Mobilis in mobili.

Θάλεγε πὼς ἤθελε νὰ χαϊδέψῃ μὲ τὸ βλέμμα, γιὰ τελευταία φορὰ, τὰριστουργήματα ἐκεῖνα τῆς φύσης καὶ τῆς τέχνης, πού ἦταν ἡ μόνη του χαρὰ, ἡ μόνη του παρηγορία, ὅσον καιρὸ εἶχε ζήσει μόνος στὰ βάθη τῶν θαλασσῶν.

Ὁ Κόρυς Σμιθ σεβάσθηκε τὴ σιωπὴ τοῦ ἐτοιμοθάνατου καὶ περίμενε νὰ ξαναμιλήσῃ πρῶτος αὐτός.

«Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, πού θὰ ἔκαμε βέβαια νὰ περάσῃ μπροστά του ὅλη του ἡ ζωὴ, ὁ πλοίαρχος Νέμος γύρισε στοὺς ἀπείκους καὶ εἶπε:

—Νομίζετε, κύριοι, πὼς μοῦ χρστάτε κάποια εὐγνωμοσύνη;

—Πλοίαρχε, καὶ τὴ ζωὴ μας θὰ δίναμε, γιὰ νὰ παραταθῇ ἡ δική σας!

—Καλὰ, ὑπέλαβε ὁ πλοίαρχος Νέμος, καλὰ... Ὑποσχεθῇτε μου νὰ ἐκτελέσετε τίς τελευταῖες μου θελήσεις καὶ θάμαι πληρωμένος γιὰ ὅ,τι ἔκαμα γιὰ σᾶς.

—Σᾶς τὸρμιζομαστε! ἀποκρίθηκε ὁ Κόρυς Σμιθ.

Μὲ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴ δένονταν κι' αὐτὸς κι' οἱ σύντροφοί του.

—Κύριοι, εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος, αὔριο θὰ πεθάνω.

Ἐμπόδιζε μ' ἕνα νεῦμα τὸν Χάρμπερτ πού ἔκαμε νὰ διαμαρτυρηθῇ, κι' ἐξακολούθησε:

—Αὔριο θὰ πεθάνω κι' ἐπιθυμῶ νὰ μὴ λάβω ἄλλον τάφο ἔξω ἀπὸ τὸ Ναυτίλον. Αὐτὸς ἂν γίνῃ φέρετρό μου! Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἀναπαύονται στὰ βάθη τῆς θάλασσας ἐκεῖ θέλω ν' ἀναπαυθῶ κι' ἐγώ.

Βεθεῖα σιωπὴ ὑποδέχθηκε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πλοίαρχου Νέμου.

—Ἀκούστε με, κύριοι, καλὰ! Ἐξανάρχισε. Ὁ Ναυτίλος εἶναι κλεισμένος ὡς αὐτὴ τὴ σπηλιά, πού ἡ εἰσοδὸς της ἔχει φραγθῇ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ περάσῃ παρὰ μιὰ μικρὴ βάρκα. Μ' ἂν δὲν μπορῇ νὰ βγῇ ἀπ' τὴ φυλακή του, μπορεῖ νὰ βυθισθῇ στὸ νερό καὶ νὰ κρατήσῃ στὴν ἄβυσσον τὸ λείψανόν μου γιὰ πάντα.

Οἱ ἄποικοι, συγκινημένοι, ἄκουγαν μὲ θρησκευτικὴ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ ἐτοιμοθάνατου.

—Αὔριο, κύριε Σμιθ, μετὰ τὸ θάνατό μου, σῆς κι' οἱ σύντροφοί σας θὰ φύγετε ἀπ' τὸ Ναυτίλον, γιατί ὅλοι οἱ θησαυροὶ πού κλείνει μέσα του, πρέπει νὰ ἐξαφανισθοῦν μαζί μου. Ἐνὰ μόνον ἀναμνηστικὸ ῥῶρον θὰ λάβατε ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Δακκάρ, πού γινώριζε τὴν ἱστορίαν του. Ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κιβώτιο... ἔχει μέσα διαμάντια πού ἀξίζουν πολλὰ ἑκατομμύρια... Εἶναι, τὰ περισσότερα, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού, σύζυγος καὶ πατέρας, ἐπίστευα ἀκόμα στὴν εὐτυχία...

Ὅτ' αὖ βρῇτε μιὰ συλλογὴ μαργαριταρῶν, πού τὰ μαζέψαμε οἱ φίλοι μου κι' ἐγὼ στὰ διάφορα ταξείδια μας. Μὲ τὰ πλούτη αὐτὰ θὰ μπορέσετε, μιὰ μέρα, νὰ κάμετε πολλὰ καλὰ πράγματα... Σὲ χέρια σὶν τὰ δικά σας καὶ τῶν συντρό-

φων σας, κύριε Σμιθ, ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος. Ὅτ' παρακολουθῶ ἀπὸ κεῖ-πάνω τὰ ἔργα σας κι' εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὰ ἐπιδοκιμάζω.

Κι' ἀφοῦ ξεκουράστηκε πάλι λίγες στιγμὲς, ὁ πλοίαρχος Νέμος ἐξακολούθησε:

—Αὔριο θὰ πάρετε αὐτὸ τὸ κιβώτιο, θὰ βγῇτε ἀπ' αὐτὸ τὸ σαλόνι καὶ θὰ κλείσετε τὴν πόρτα καλὰ. Ἐπειτα θ' ἀνεβῇτε στὸ κατὰστρωμα τοῦ Ναυτίλου θὰ ρίξετε τὴν κουβίλα τῆς σκαλίτσας καὶ θὰ τὴν στερεώσετε καλὰ μὲ τίς βίδες της.

—Ὅτ' αὖ τὰ κάμουμε, πλοίαρχε, ἀποκρίθηκε ὁ Κόρυς Σμιθ.

—Πολὺ καλὰ. Ὅτ' αὖ μῆτε ὕστερα στὴ βαρκούλα, πού σᾶς ἔφερε. Ἀλλὰ πρὶν ἀφίσετε τὸ Ναυτίλον, θὰ πᾶτε στὴν πλώρη καὶ θὰ ἀνοίξετε τὰ δύο μεγάλα ρομπινέττα, πού θὰ ἰδῇτε κεῖ, ἀπάνω στὴν ἰσάλο γραμμὴ. Τὸ νερὸ θὰ μῆι τότε στὴς δεξιαμένες κι' ὁ Ναυτίλος θὰ βυθισθῇ λίγο-λίγο, ὥς πού θὰ φθάσῃ στὸν πάτον. Ἐκεῖ θὰ σταθῇ γιὰ πάντα.

Καὶ ὡς ἕνα νεῦμα τοῦ Κόρυς Σμιθ, ὁ πλοίαρχος ἐπρόσθεσε:

—Μὴ φοβηθῇτε τίποτα! Ὅτ' αὖ θάψετε ἐστὶ ἕνα νεκρὸ!

[Ἐπεται συνέχεια]

«Ἐκεῖνο-ἐκεῖ τὸ κιβώτιο ἔχει μέσα...» (Σελ. 101, στ. γ').

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΦΥΓΑΝΕ

Κανένα σημάδι δε δείχνει, πώς κεί μέσα ζούνε.

Όλα κλειστά, όλα μπαρωμένα, μαρτυράνε την έρημιά και την εγκατάλειψη, που πλάκωσε σ' αυτό το ρημάδι, σάν αυτοί φύγανε. Ή τόσο φιλόξενη πόρτα δεν ανοίγει πιά, για να μιάς δεχτή.

Τα γέλια πάφανε νάντηγαν, που άλλοτε γεμίζανε την αυλή.

Ή άκακία, που κάτω της τόσες φορές παίξαμε, κιτρινασμένη τώρα, ρίχνει τα κλωνάρια της κάτω, σάν να νοιώθι κι' αυτή, πώς την απαρνήθηκαν δλοι.

Οι ξεβαμμένοι τοίχοι κι' οι πεσμένοι σοβάδες δείχνουν πώς ο χρόνος περνά, χαράζοντας άβυσσ στη γραμμή πίσω του.

Νυχτώνει. Κι' εγώ χωμένος στους ώμους μου, ρίχνω γρήγορες ματιές σ'α παραθύρα, προσμένοντας να ιδώ πίσω απ' αυτά το θαμνό φως της λύμπας.

Μά τίποτα!

Όλα κλειστά, όλα μπαρωμένα, μαρτυράνε την έρημιά και την εγκατάλειψη, που πλάκωσε σ' αυτό το ρημάδι, σάν αυτοί φύγανε.

Γελοιογράφος

ΣΟΝΝΕΤΟ

Νάρθω δώ στο καθάριο ποτάμι
[νά λουστώ,
το κρουσταλλένιο νάμα γλυκά νά
[μ'ε δροσίσω
κι' από το μέτωπό μου—φωτιά—
[τόν πυρετό
σά δροσερή άγγέλου πνοή νά μου
[τόν σβύση

Και σάν πουλάκι ως έρθη τάχρη
[ίσαιμε δώ,
θα λυώση το σαράκι, και τότε θα
[μου λύση
ο πόνος την ψυχή μου και δώ θα
[εξαλυθώ
στο μυρισμένο σου ήσκιο, καλό
[μου κυπαρίσσι!

Κι' απ' την ψηλή κορφή σου, που
[φτάνει λές κι' άγγίζει
στο γαλανό του νάμα ψηλά τον
[ουρανό,
το στόμα των πουλιών σου ζωή
[θα μου χαρίει

μ' ένα τραγοῦδι οὐράνιο, τραγοῦδι
[ευδωδιαστό.

Κι' ή θλιβερή ψυχή μου τη θλίψη
[θα ξεχάσει
κι' όλο ψηλά πετώντας, σ'α οὐρά
[νια θά νά φτάσει!
(1918) Μεσοηνιακή Αντή

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Έπαψε ή βροχή. 'Απ' τ'α μαύρα σύννεφα ξεπροβάλλει γιά μιά στιγμή ο καλός ήλιος.

Ένα πουλάκι πέταξε σ' απέναντι λαφί, κιόποι κι' άλλο. 'Αρχίζουν τ'α δύο τους τις γλυκές τους κουβεντούλες.

«Τσίτου, τσίτου, βγήκε επί τέ-

λους ο ήλιος, για να βρούμε και μεϊς απ' τη φυλακή μας. Τι βαρύς χειμώνας!» λέει το ένα.

«Τσίτου, τσίτου,» απαντά το άλλο. «Νί, αλήθεια, βαρύς χειμώνας.»

Και για επικύρωση στα λόγια τους, κρύφθηκε πάλι ο ήλιος κι' άρχισε να πέφτει βροχή.

Τα πουλάκια φεύγουν τρομαγμένα για τις φωνές τους, χωρίς να προφθάσουν ν' απολαυρετισθούν.

Ναυτοπάις

ΑΠΟΣΠΕΡΝΟ

Απόσπερνο στον ουρανό
Ή πουλία τρεμοσβύνει
Και το φεγγάρι σιγαλό
Γλυκά το φως του χύνει.

Απόσπερνο στ'ήν πλάση
Είν' άκρη ήσυχία
Και μένα μ' έχει πιάσει
Γλυκειά μελαγχολία.

Εθνικός Πόθος

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΜΟΥ

Τι μου ήλθε νάγοράσω αυτό το πουλί;

Με βεβαίωσαν πώς το πολύ σέ μια εβδομάδα θα κελαιδήσει. Μ' αυτό επιμένει να κάθεται βουβό και να κήνη, τι του κατέβει. Κρεμώ με σπάγγο ένα γαλετάκι τρώγει... το σπάγγο, δίνει μια στο γαλετάκι και το πετά έξω. Τού ρίχνω ένα μαρουλόφυλλο: το βλέπει κι' άρχίζει με τη μυτίτσα του να το τσιμπά, όχι για να το φάγη, ως που σ'α τέλος το καταξερχίζει.

Όταν άνάβω την σόμπα, νομίζει πώς ήλθε ή άνοιξη και... μαδάει τ'α φτερά του. Ή λάμπα το τρομάζει. Μόλις βροδύσει, κοιμάται: έξαφνα πλησιάζω τη λάμπα: άνοίγει τ'α ματάκια του: τί; ξεσημέρωσε; ... γρήγορα-γρήγορα άρχίζει να χοροπηδ' σάν τρελλό και νά μαδ'α τ'α φτερά του.

Σας βεβαίω πώς το βαρέθηκα. το βιάζω στο παράθυρο: μά αυτό δεν έξερει να χαρή παρά την ελευθερία του κλωβίου. Ο καθένας μπορεί να το πιάση με το χέρι. Μόνο να προσέξουν να μη μου το ξαναφέρουν γιατί όχι μόνο δεν θα δώσω καμμία άμοιβή, αλλά θα όρκισθώ πως ούτε καν το γνωρίζω.

(Έκ του γαλλικού). Βερβένια

Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

Είδα μ'άν ήμέρα, κάτω από μια μεγάλη πόρτα, μια γυναίκα του λαού, τριγυριμένη από ένα κύκλο περιέργων. Ήταν καθισμένη στο χώμα, κοντά σ'α τοίχο: είχε στα γόνατά της το πτώμα ενός γάτου κι' έβλαγε. Μου διηγήθηκαν τι συνέβη: Τό ξφω είχε πέσει από το τρίτο πάτωμα, χωρίς να πάθι, φαίνεται, από το πέσιμο τίποτα παρά μια ζάλη.

Ένα παληόταϊδο όμως έπωρε-

λήθηκε για να πιάση το γάτο και να τον όξει κάτω από τις όρδες ενός άμαξιού που περνούσε κείνη τη στιγμή. Ή καλή γυναίκα έξακολοθούσε να κλαίγη. Γύρω της, άλλοι γελοῦσαν, άλλοι προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν. Τέλος, σηκώνοντας σ'αυτούς παρισταμένους το ρυτιδωμένο πρόσωπό της, γεμάτο δάκρυα:

«Τό ξέρω καλά πώς δεν ήταν παρ'α ενός γάτος, έπεε' αλλά ή έγγονή μου τον είχε αναθρέψει κι' αυτή τώρα είναι πεθαμένη' με ποιόν λοιπόν θα μπορώ τώρα να μιλώ γι' αυτή;».

(Παράφρασις.) Γίνος Βούγας

ΜΥΘΟΣ

Καροβουνιάρης κάλεσε σπιτι του να μένη κάποιον ποῦλ' επάγγελμα ρούχα να λευκαίνη.

Και αυτός του απάντησε: «Φίλε, δεν γνωρίζεις πού ό,τι θα λευκαίνω γ'ώ, Σ'α θα το μαυρίζεις;»

(Κι'α τον Αίσωπο) Μεγάλη Έλλάς

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ

Προσπαθούμε να παρουσιάσουμε γιά στολίσματα τ'α ελαττώματα που δε θέλουμε να διορθώσουμε.

Πάντοτε αγαπάμε εκείνους που μ'ας θαυμάζουνε, μ'α δεν αγαπάμε πάντα εκείνους που θαυμάζουμε.

Ποτέ κανένας δεν είναι τόσο ευτυχής ή τόσο δυστυχής όσο θαρρεί.

Ή κενοδοξία περισσότερο παρά το λογικό σπρώχνει τον άνθρωπο σ'α πράξεις αντίθετες απ' τις όρξεις του.

Ή αξία των ανθρώπων έχει την εποχή της καθώς και οι καρποί.

Πολλές φορές ή έξυπνάδα χρησιμεύει για την τολμηρή εκτέλεση άνοσιών.

(Δούξ Δελαροσφουκ) Σεπτεσμένος Λόρδος

ΕΝ ΑΓΝΟΙΑ ΤΟΥ

Κάποιος επαρχιώτης πατέρας έστειλε 'ς τον σπουδάζοντα υιόν του τό εξής γράμμα:

«Α γα π η τέ μου υιέ!

Σου γράφω διά να σου πώ, ότι είμαι πολύ θυμωμένος μαζί σου.

«Αν μπορούσα να σε δείρω ταχυδρομικώς, να είσαι βέβαιος πως θα τό έκανα και πολλές φορές μάλιστα» όσον άφορ'α την μητέρα σου, αυτή εξακολουθεί να σε παραχαϊδεύη, όπως πάντα. Και απόδειξής ότι σου στέλλει ένα ένα κοστάρινο έσωκλειστούς, εν άγνοία μου.—Ο πατέρας σου.»

Τεύθρας

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

Μιά φορά, ένα παιδί έπ'απελ'ς ένα νοικοκύρη του οῦ του, άφ'ου έκαμαν συμφωνία, τόν όριξε κάτω από τις όρδες ενός άμαξιού που περνούσε κείνη τη στιγμή. Ή καλή γυναίκα έξακολοθούσε να κλαίγη. Γύρω της, άλλοι γελοῦσαν, άλλοι προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν. Τέλος, σηκώνοντας σ'αυτούς παρισταμένους το ρυτιδωμένο πρόσωπό της, γεμάτο δάκρυα:

«Τό ξέρω καλά πώς δεν ήταν παρ'α ενός γάτος, έπεε' αλλά ή έγγονή μου τον είχε αναθρέψει κι' αυτή τώρα είναι πεθαμένη' με ποιόν λοιπόν θα μπορώ τώρα να μιλώ γι' αυτή;».

(Παράφρασις.) Γίνος Βούγας

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατί, Κωστάκη, τό φε

είναι έτσι χλωμό;

—Γιατί δεν κοιμάται όλη νύχτα;

—Εστάλη υπό της Σημ. της Έν

Τήν ήμέρα της Πρωτοχρονιάς, ο μικρός Κώστας έρωτησέ τον πατέρα του Βυζαντίου, «Έλλη

έκείνος απήντησε:

—Κοντά στην τούρτα, μα

Εστάλη υπό του Ίδεωδ. των Έλ

«Ο Διδάσκαλος»:—Πές μου λόγους, διά των όποιων ά

κινύεται ότι ή γη είναι στρο

«Ο Τότος»:—Πρώτον, έπει

λέτε σεις' δεύτερον, έπει

λέει το βιβλίο' τρίτον, έπει

τό είπε κι' ο θεός μου.

Εστάλη υπό του Έλευθε

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδεύων την λύσην με 10 μ'α λάβη άπλως μέρος εις την Κ. σιν. Έάν δέλη να δημοσιευθ' νομά του εις τους Δύτας, πρέ

σκηλείση λεπτά 25 εις γραμμά

α.) Παλίντρον

Εστάλη υπό της Ένδ'οξ

Ι

Ω ΝΑ ΗΛ ΜΑ Ω

Ι ΝΑΣ ΣΑ Ω ΣΗ ΝΑΣ

Ε ΣΗΣΑΣ ΟΓΜ Η

Νά συναρμολογηθούν αί σ

βαί αύται, ώστε να σχηματισ

τά όνόματα εξ Προφητών.

6.) Στοιχειόγραφος

Εστάλη υπό του Ά

Επίρρημη τ'α χρονικόν.

Ως έχω άν μάρφισης

Και στολισμός της κεφα

Αν μάποκεφαλίσης.

γ.) Διά τους Γαλλομαθε

Εστάλη από τό Πειρικόν Διαβ

Τυτώνονται όλοένα:

ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Δηγήματα Γρ. Σενοπούλου

Τεύθρας

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συγδρομη- τες, των όποιων έληξεν ήδη ή όρμή, να σπεύσουν να την άνα- τίσουν. Εις τ'αύτας περιστά- σεις καμμία καθυστέρησις δεν έπι- σκεπται, διότι δυσχεραίνει το έρ- γον.

Οι εν Αιγύπτω και Κύπρω

συγδρομηταί εμπορουν να στέλ- νου το αντίτιμον μέσον Τραπε- ζών Αθηνών ή Τραπεζής της Α-

κτινοβολών

Αποτέλεσμα

Διαγωνισμού Κρυπτογραφικού

Συνέχεια και τέλος' Ίδε σελ.95)

ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [8Ε] εις έκαστον.)

Αθηνά, Βικτωρία Γαϊτάνου,

Αθηνά, Ανθισμένο Μονοπάτι, Αθ-

ηνά, Ανθισμένο Μονοπάτι, Έλλη

Ουρανός, Σεπτεσμένος Λόρδος,

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

Αθηνά, Παλιγκάρι της Φανής, Έ-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθηνά, 35 οδός Ερμού, 1919. Στερεότυπον: Δεν άπατώ εις έ-

ρωτήσεις και άπορίας, που εύ-

κολα βρίσκει κανένας την άπάν-

την και την λύση σ'α "Οθρόν

του Συγδρομητοῦ", άμα τον δια-

βάση προσεκτικά.

Τό βιβλίο του κ. Φαίδωνος, «Πε-

τρίες σ'α "Ηλιος", άρχισε να τυπώ-

νεται. Άγγελία όμως δι' έγγραφ'ς

συνδρομητών θ'α βγ'η λίγο άργότερα,

γιατί πρέπει να προχωρήσ' λίγο ή

έκτύπωσις και να ιδώ επάλω-κίτω

πότε μπορεί να τελειώσ'η, πόσο με-

γάλο θ'α γίν'η το βιβλίο και πόσο θ'

α'α στοιχίσ'η. Έτσι μόνο θ'α μπο-

ρέσω, στην Άγγελία, να προσδιορίσω

την ήμέρα της έκδόσεως και την τιμή

του.

Λογαριζώ—χωρίς να σ'α; τό λέγει

άκομη και γιά βέδιο, — ότι οι «Πε-

τρίες σ'α "Ηλιος" θ'α έκδοθ'ον μετά

δύο μηνες και ότι κ'αθι άντιτυπο θ'

τιμ'αται ώ; 5 δραχμές. Τό βιβλίο, σ'

300 σελίδες, θ'α περιλάβ'η τ'α δύο έ-

κτενή διηγήματα «Πετρίες σ'α "Ηλιος"

και «Ανάρτη» και τ'α δύο συντομώ-

τερα «Μινταλένα» και «Η τελευταία

Προσυχή». Όλα ζακυνθινά κι' άπό

τά ώριμότερα του συγγραφέως. Ο τί-

τλος του πρώτου δίνει και τον τίτλο

δλου του βιβλίου, όπως γίνεται συ-

ννά.

Ο κ. Φαίδων έλπιζει π'α; θ'α κί-

μετε στο καινούργιο του βιβλίο την

καλύτερη ύποδοξη. Κι' έπειδή είναι

βιβλίο γιά νέους και γιά μεγάλους,

έλπιζει άκόμη π'α; θ'α το συστήσετε

'ς όλους σας τους γνωστούς και θ'α τοῦ

κάμετε έτσι ένα μικρό έξοπλισμα.

«Ο Ηώς της Δοιράνης μου γρά-

φει, ότι βρήκε στο σπιτι του ένα φυ-

λάδιο κάποιου περιοδικού, γελασθήκε,

τό διαδίδας και... έφριξε.Και με προ-

τρέπει να τό π'α και 'ς τ'άλλα Δια-

πλαστούλα, μη γελασθ'ον κι' αύτά

καμμία φορά και διαβάσουν κανένα τέ-

τοιο περιοδικό του δρόμου. Ναί, ο

κίνδυνος της ήθικης; είνε μεγάλος; αλλά

πόσες φορές δεν σ'α; τόν έδειξα; Προ-

σέχεται! Όταν πέρη στο χέρι σας πε-

ριοδικό που δεν γράφει π'α; είναι γιά

πατρίδα, ρωτάτε πρώτα ένα μεγάλο άν

κάνη να τό διαδίδετε. Φυσικά, από

ένα φιλολογικό περιοδικό γιά νέους, και

μεγάλους, σάν τον καλό μας «Βωμό»

π. χ., ένα παιδί μπορεί να μην κα-

ταλάβ'η πολλά πράγματα μά δεν θ'

βλαφθ'η. Όταν όμως τό περιοδικό δεν

είναι ούτε παιδικό, ούτε φιλολογικό,

αλλά μάλλον λαϊκό

λήνης, κ. (ΡΣ). Ξενιτμένη Έλληνοπούλα, κ. (ΧΠ). Ίδατος, ά. (ΝΤ.) Σιωπηλός, ά. (ΣΜ). Τάγκας, ά. (ΒΚ). Βυζαντινός, ά. (ΚΚ). Άγο-ναύτης, ά. (;!); Διαβολοκόριτος, κ. (Ζήτ. ή Άμ.). Βελουδένιο Τρι-αντάφυλλο, κ. (!). Ναυτόπουλο, ά. (ΑΜ). Σφουγγαράς, ά. (ΜΡ). Μι-ραμιάς, κ. (ΝΣ). Σιλφάς, ά. (ΧΧ). Ίλισσός, ά. (ΚΒ). Θεσσαλικός Πε-λαγός, ά. (ΓΜ). Δευκός Άσιός, ά. (ΓΓ). Κερκυραϊκό Διαβολάκι, κ. (Ο). Μελαγχολική Κορφατοπούλα, κ. (Χά! Χά! Χά!). Κύμα του Δου-νάβεως, κ. (ΖΒ). Γλυκιά Ανά-μνησις, κ. (ΑΒ). Άλκυονς, κ. (ΕΠ). Φίλωρος Ροδάνης, ά. (ΔΚ). Κλω-ντίλ, κ. (ΜΣ). Άγγελος του Πόνου, κ. (ΠΚ). Τρολιθιακόπουλο, ά. (ΜΚ). Δευκοκύμαντος Αιγιαλός, ά. Θρόλος, ά. (ΓΣΕΣ).

Αναγεννησάμενοι Ψευδωνύμων: Πη-λούς, ά. Κυπριακός Άστήρ, ά. Γλυκιά Έλληνοπούλα, κ. Λαγιο-σαϊκό Διαβολάκι, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50-
Διά τας περιπλέον 10 λεπτά ή λέξεις.]
Μ.Μ. επιθυμούν ν'ανταλλάξουν:
ό Έλληνικός Πόθος με Μείλιοντα
Έρμευ, Θαλάς, Φλοισβί, Παιδί τ.
Ρούμ, Χουσανδάνον, Διαπλαστίδα,
Κύμα, Μαρκέλλαν, Σελιον, —τό
Παιδί της Γούμελης με Μελαγχ.
Ξανθ., Φιόρο, τ. Δεβ, Μελαγχ. Σε-
ληνολ. —ό Γιώτας με Παιδί τ. Ρούμ,
Γερο-Δήμον. —ή Κόρη του Βουνού
με Μαχαβαράταν, Πινέλ. τ. Ραφαήλ,
Νάρδ, Άλόν, —ό Σατανάς με Άθω,
Τελευτ. Παλαιολ., Έθν. Έγωισμός,
—ό Θράμβος του Δικαίου με Υΐκ.
Στοργ., Κορφατοπούλαν, Μικρο,
Άγεμον, Έβαν, —τό Τρελλό Διαπλα-
στικό με Νέμον, Κάσμεν, Άνε-
μοστρόβ., Έλληνίδα, Ξανθήν Έλλη-
νοπ., —ή Πόλις των Όρείων με
Νικ. τ. Αθ., Έλλ. Ίδεώδες, Τραγ.
τ. Δευν., Κυν. Δάβ., Γιαν. Άγιάν,
Κυθέρ. —ό Τίμος Ροδοκλής με Μα-
χαβαρά, Μελαχο. Κορηκοπ., Νάρδ,
Άλόν, —ό Θράμβος της Έλευθε-
ρίας με Τραγ. τ. Δευν., Ψεύτ. Κου-
κλ., Θράμβ. τ. Δικ., —ό Κυπρια-
κός Άστήρ με Παγκόσμ. Όν., Τρι-
σιγγενή, Τρελλοσας, Άνταλούζαν,
—ή Νικήτρια Γαλανόλευκη με Τραγ.
τ. Δευν., Δούκισ. τ. Σαλ., Άερόμ.
Άμαζ., Είμερομένην, Ψαροπούλαν,
Βασιονίδα, Ζινέταν, Κάμεν, —ή
Βοροπούλα με Ξανθήν Έλληνοπ.,
Γοργήν Φαροπ., Ναυτόπουλο, —ή
Αξιασμένη Φουσανέλλα με Πιολαο.
Γορντ, Ψεύτ. Κουκλ., Άνεμοστρό-
βιλον, Είμερομένην, Μυγκέ, Ξεπεσο.
Αθρόδ., Μαχαβαρά. —τό Άσμα Νη-
ρηίδος με Έλπ. τ. Σκλάβ., Μαχα-
βαράταν, Παγκ. Όνειρο, —ό Κων-
στ. Παλαιολόγος, με Μαχαβαρά,
Άκτιν, Πονπέ, —ή Είκασις με Ωχ.
Αλδην, Βιρβιν, Μυγκέ, Χειμώνανθ.
και λοιπούς ψευδωνυμούς, Δαρσίση.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους
φίλους της: Έθνικόν Θράμβον
(θεομά συλλυπητήρια για το θάνατο
του άδελφού σου) Μπουμπουλίαν
(κι' έγω ήθελα πολύ να βίξω διηγη-
ματάκια ή παραμύθια της Κυρά-Μέ-
ρης για πολύ μικρά παιδιά: μ' αυτά
πρέπει να συνοδεύονται με μεγάλες και
ζωηρές εικόνες) και προς το παρόν,

ούτε ταίγγος άρθρος υπάρχει, ούτε
γυμναστικό χαρτί! άργότερα!) Ήρωα
των Δολιανών (ούτε λαχεία επιτρέ-
πονται, ούτε μεταγραφή ξεπαθώματος
χίνετα!) Έλληνικήν Καρδιάν (δε-
κταί) Κ. Άγγέλου (δεν υπάρχει
πλέον ούτ' ένα άντίτυπο) Άγριον
Άστρίγγανον (διεδικάστησαν) Έλ-
ληνικό Φιλότιμο (ξινιστείτε την
πρότασι με το άντίτυπο) Τραγουδι
της Δευτεριάς (δλκ έλθθησαν)
Έπεστημόν Λόρδον (έλαδς, εύχα-
ριστώ σ'ας Άσκήσεις που σημειώνεις,
δεν βλέπω κανένα λάθος) Μυγκέ (κα-
νερός τόμος καλόμενα δεν έχω φέτος)
Σφουγγαράν (αυτό προτιμά κι' ο
μπαμπάς) Διγενή Άκρίταν (το
πιστεύω και συμφωνώ) Άλλά τα τέσ-
σερα τελευταία βραδεία έδόθησαν διά
κλήρου) Φρέντον (ή Α. Άμαζών
δεν θυμήθηκε ότι ο Γελοιογράφος
μου έστειλε και χειλογραφίες που τίς
βρήκα ώρατες) Φιληρικόν Άύραν
(καλορίζκος ο Τόπ, να σου ζήση)
ποιήματα μόνο για τη Σελίδα δέχο-
μαι) Νικ. Σταυρόπ. (το προταθέν
ψευδώνυμον άκατάληπτον, στείλε άλλο)
δεν λογίζεται ξεπάθωμα) Σατανάν
(αυτά δεν είναι τίποτε, θά κανονισθούν
με τον καιρόν) έπειτα μήπως κι' ή
καθαρεύουσα είναι κανονισμένη;) Γιώ-
ταν (έλαδς, εύχαριστώ, έστειλα)
Μικρόν Νησοκόμιον, Παλλάδα, Νο-
σταλγίαν, κτλ. κτλ.

Σοφίαν Παπαντ., Καινούργιαν
Δάφνην, Άνθισμένο Θυμαράκι,
Αναγεννηθείσαν Έλλάδι (είχα-
ριστώ διά το ξεπάθωμα.)

Θακό Διαβολάκι, Τίμιον Ροδο-
κλήν (έστειλα.)

Είς όσας επιστολάς άνοιξα μετά
την 12ην Φεβρουαρίου, θ'άπαντήσω
εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια και τέλος του 179ου Διαγ.
Λύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου. Αι
λύσεις δεικται μέχρι της 13ης Μαΐου
άλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης
εφ' όσον δεν θά έχουν ακόμη δημοσι-
ευθή, ήως και τών προηγουμ. φυλλαδ.]

160. Δεξιόγριφος

Φωνήν για κεφαί,
Έπιδημία για σώμα
Και σύνδεσμο για ούρα
Θι πάρη, και Ρωμιά
Βσιλίσσ' άπ' το χρώμα
Θι θγάλης μιιά χαρά.
Έστάλη υπό του Φαιδρού

161. Συλλαβόγριφος

Το πρώτον είναι γράμμα,
Μίλο: το δεύτερόν μου
Και ως θεός εις δλου;
Γνωστόν το σύνολόν μου.
Έστάλη υπό του Πάλμυρος

162. Αναγραμματισμός

Είμαι ήτιρος, ω λυτα
Α' με άνχηρματισής,
Είς την Τιάδα κοίτα
Ποι' διπλό θά μάκντησης.
Έστάλη υπό του Δάφνης Στεφάνου

163. Γωνία

+ *** = Νήσος τ. Άτλαντικ.
* + *** = Πόλις τ. Έλλάδος;
* + *** = Νήσος τ. Αιγαίου.
* + *** = Νηροθέτης.
+ *** = Προφήτης.
Οι στυροί όρος της Έλλάδος.
Έστάλη υπό του Όλυμπιούκου

164. Έπιγραφή

ΕΙΝΑΙΤ
ΝΡΩΝΤΑ
ΩΔΤΩΩΦ
ΧΝΑΝΝΟ
ΟΡΕΠΥΣ
ΗΓΕΘΑΚ

Ζητείται ή άνάγκησις της Έπιγρα-
φής ταύτης.

Έστάλη υπό της Άτρομήτου Χειμάρας

165-169. Περιφράσεις

Ποία όνόματα έννοούμεν, όταν λέγω-
μεν τās περιφράσεις:

1. —Οίκος; Άρτου.
2. —Αήται της Ίωνίας.
3. —Όρθαλμός της ήμέρας.
4. —Πλοτον της έρήμου.
5. —Μήτηρ των όνείρων.

Έστάλη υπό του Πειρακτηρίου

170-174 Μικρόν Γράμμα

Τη νταλλαγή ενός γράμματος έκά-
στης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου,
πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν,
ένυ άνχηρματισμού, άλλαι τόσαι
λέξεις:

Βόλος, νέος, Πάρος, βάτος, δοκος.
Έστάλη υπό του Τεύθρα

175. Συλλαβική Μεσοστιχίς

Αί μεσάτιι συλλαβαί των κάτωθι
ζητούμενων λέξεων άποτελούν μεγάλην
πλίν τη; Εύρωπαϊκή; Τουρκική;

1. Μέρος του προσώπου. 2. Εύρω-
παϊκή πρωτεύουσα. 3. Ίερτικόν στέμ-
μα. 4. Πόλις της Ίταλίας. 5. Χρο-
νική διαίρεσις. 6. Ποταμός της Άστικής.

Έστάλη υπό Σταυροδάλας Μαροκοπούλου

176. Φωνηεντόλιπον

* - κλς - κωβς - στ - φον - φυτ.

Έστάλη υπό της Αδρας του Φαλήρου

177. Γρίφος

NO Π Π
Π Π μ' Π
Π Π Π
Π Π Π

Έστάλη υπό του Άλυτρώτου

Τέλος του 179 Διαγωνισμού
Είς το προσεχές αρχίζει νέος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Άσκήσ. του φύλλον 50

380. Άρτάξερξης (Άρτα, Ξέρξης). —
381. Σίμων-Μίνως. — 382. Όρος όρος.
383. Κ Α Ν 384. ΗΡΩΔΟ-
Ι Ρ Ω ΤΟΣ (Ήδς)
Κ Τ Α Ρευστόν, Όλι-
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α γον, Δίδω, Ό-
Κ Μ Ρ λικός, Τέλος,
Α Γ Ι Ω "Όρος, Σκό-
Μ Σ Ν τος). — 385. Η
γνώσις. — 386. Μέσει το ταχύ λ α-
λε εν. (Μ' εις τώ - τή χειρ' άλλην.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλα
στοιχεία δα. 2 (ό έλάχιστος όρος). Πέραν
των 10 λέξ. 20 λέπ. ή λέξεις με παχέα δα
στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40.
Ό χωριστός στίχος δα. 1.]

Θάτε να σβ' βοηθήσω και γώ;
Είμαι Ψη'ή, λογιή και ώχρά.

Όχρά Δαίδη

[10' - 141]

Μπουμπουλίνα, εύχαριστώ. Έπι-
φυλάττομαι.

ΘΙΑΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

[10' - 145]
Σύλλογος, Δεβόδινα, έν Δεβόδινα.
Ζητούμεν άντιπροσώπου. Άπευ-
θυντόν: Κ. Παπαδόπουλον, Δεβόδιαν.

[10' - 146]

Ανταλλάσσω Κάρτ-ποστάλ μόνον
πειτα. Δ[ας: Α. Ε. Παρ
Μυτιλήνην. ΑΙΟ

[10' - 147]

ΩΧΡΑ ΛΑΙΔΗ, δέχεται νάλλη
φούμε;

[10' - 148]

Εμπρός, ψήφον στην ΕΔ ΠΙΔΑ
Ε ΣΚΛΑΒΩΝ. Θιακο! ποιά
ΕΥΕ

[10' - 149]

Ολοι ψηφίσετε τη ΜΕΛΑΧΡΗ
ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΔΑ. Τιμή
Γαλανόλευκη, Ροδόχρους Βιοή
Πεισματάρα Κορηκιά, Χιονία
Μαδάρα, Βοροπούλα.

[10' - 150]

Όχρά Δαίδη, χωρίς να χορ-
στό ταψι σε βρήκαμε. Ελ-
Φιή μας! — Είκασις, Μπερ

[10' - 151]

Σ. Γαλλόπουλον: σε γέλασαν
είμαι έγω Γεώργ. Σουλιάς
Ίωνίνα. ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙ

[10' - 152]

Χαιρετώ Διαπλαστικόσυμον.
ΔΕΥΚΟΚΥΜΑΝΤΟΣ ΑΙΓΙΑΝ

[10' - 153]

Προηρόσω διαγωνισμόν Μικρο-
στικόν. Βραδίτον τόμος τριδρα-
Μέσω Διπλάσιως.

Συνέδριον των Βερσαλλ

[10' - 154]

Αγαπητή Μυγκέ, φρόντισε να π-
νη; λιγάκι και σύ, Βερβ-
λίγη δαίται.

[10' - 155]

Τιμημένη Γαλανόλευκη, Βο-
πούλα, τι γίνεσαι; Δεν με
οίσετε; Άν με βρήτε, το άξίζε-
ται κάμνει ή άγαπητή Δίφνη;
γίνει σχοιεύ; — Διαβολοκόρι

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Όσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλά-
δήθησαν μέχρι της 12 Φεβρουαρίου
Συνοδευόμεναι με 25 λεπτά

Α θ η ν ω ν: Σπ. Κ. Κόλιας, Π. Α. Ν.
λόγλου, Ζωή Ν. Ψύλλα, Ι. Ν. Ψύλλας, Π.
της Ρούμελης, Α. Μανωλάκης, Κ. Μω-
ρίδης, Γιώτας, Ένας χωρίς όνομα,
Κάλας, Κύμα του Αιγαίου, Ι. Γ. Κο-
σφόλλης, Έλληνική Νίκη, Γ. Τα-
κας, Ν. Α. Σιδεράς, Μαρκία Έμ-
Δεσποινίς Άρλεκίνου, Γ. Άντων.
Α. Καμουλάνης. — Βόλο ο υ: Τημερ.
Τουφάκι, Κ. Α. Πουρνάρας, Άθ. Σ.
Τσιανιώτης, Α. Π. Μοροβιτίδης, Έφρα-
Βατοπούλα. — Γυθείου ο υ: Α. Α. Μ.
μπάκος. — Θεσσαλονίκης: Έλ-
κοίρος. — Ιστιαίας: Ι. Α. Βλαχ-
νάσης. — Καλαμών: Άθ. Κ. Βεν-
Η. Α. Δουκάκης, Νικήτας Β. Κατα-
— Καρδίτσας: Γς. Γρ. Κοτούς.
— Καστοριάς ο υ: Τριανταφυλ.
Π. Χαρίτων, Ν. Παπαμανούλη. — Κ-
μης: Κούλα Ν. Γιαννάκη. — Λαο-
σης: Α. Ε. Παπαλάς. — Μιτυ-
νης: Α. Ε. Τασάς. — Πατρών ο υ:
κρος Νοσοκόμος. — Πετρωίδος ο υ:
της του Σκρά, Ι. Χ. Κουτσός, Ν. Χ.
νοπούλος. — Σπάρτης: Α. Δασ-
πούλος. — Σύρου: Ν. Μ. Πολύ-
Β. Β. Άλαφούρας, Άννα Γ. Φωσά-
— Τριπόλεως: Π. Χ. Παπαδό-
ρου. — Χαλκίδος: Γ. Ν. Καραλ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων των άνωτέρω τα όνόματα,
δός και όλων των άποσταλάντων
λεπτονόμων με την λύσιν των,
θήσαν εις την κλωστήδα και έξηρ-
σαν οι έξής τέσσαρες: Α. Καμουλάνης,
έν Αθήναις, Έφραμία Βατοπούλα,
Βόλο, Ν. Σαρκίνας έν Θεσσαλονίκη,
κόλαος Χρονόπουλος, έν Πειραιά,
όποια άνεργάσαν διά 3 μήνας
της Μαρίτου.